

stupném záchodě stěžovatelova hostince, po druhé u zdi při rameni Moravy za K-ovou pasáží, po třetí na chodbě u záchodu kasárny, po čtvrté v pokoji hotelu »Koruny«, kde však je klíčovou dírkou pozoroval svědek, civilní strážník František N.). Rozsudek dochází k závěru, že tímto jednáním byla mravnost a stydlivost porušena hrubě a způsobem, budícím veřejné pohoršení, a podřaduje je také skutkové podstatě přestupku dle §u 516 tr. zák. Zmateční stížnost namítá, že se tak stalo neprávem vzhledem k tomu, že v žádném z případů, zjištěných rozsudkem, nebylo činem stěžovatelovým vzbuzeno veřejné pohoršení. Také tato námitka je bezpodstatná. Slova »způsobem, budícím veřejné pohoršení«, neznamenaají, že by zákon ke skutkové podstatě přestupku dle §u 516 tr. zák. vyžadoval, by v tom kterém určitém případě veřejné pohoršení bylo skutečně vzbuzeno. Stejně jako výrazem »hrubě« v témž zákonném ustanovení mělo i citovaným rčením býti stanoveno pouze tolik, že smilné jednání, by odpovídalo skutkové podstatě přestupku dle §u 516 tr. zák., musí, urážejíc mravnost nebo stydlivost, býti provázeno dvěma vlastnostmi: hrubostí a způsobilostí, by jím vzbuzeno bylo veřejné pohoršení. Oběma těmito vlastnostmi vyznačovalo se však smilné jednání stěžovatelovo zcela nepochybně, nejen na volně přístupných místech, nýbrž i v hotelu »Koruna«, právem shledal v něm tudíž nalézací soud i skutkovou podstatu přestupku dle §u 516 tr. zák.

Čís. 1274.

Příčinná souvislost (§ 134 tr. zák.) přerušuje se jednáním poškozeného jen, je-li nesenó úmyslem, by on sám svůj stav, pachatelem přivoděný zhoršil.

(Rozh. ze dne 29. září 1923, Kr I 855/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 11. května 1922, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem §u 157 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Ohledně otázky příčinné souvislosti platí také pro obor těžkého poškození na těle zásada, již vyslovuje § 134 tr. zák., v §u 152 tr. zák. citovaný, že totiž ten, kdo jiného na těle poškodí, zodpovídá za přerušení zdraví a nezpůsobilost k práci, jež z poškození vzešly, třebaš doba, po kterou tyto trvaly, byla prodloužena vedlejšími příčinami, náhodou se přihodivšími, ovšem za předpokladu, že příčiny ty způsobeny byly jednáním samým (»insoferne diese Letzteren durch die Handlung selbst veranlasst wurden«). Jednáním rozumí zákon — pokud jde o zločin (srovnej obzvláště různé používání slov jednání a skutek v §u 2 tr. zák.) čin úmyslný, tedy v případě §§ 152 až 157 tr. zák. skutek, předsevzatý v úmyslu nepřátelském. Slova v §u 134 tr. zák. uvedená »náhodou se přihodivšími« poukazují k nedostatku zlého úmyslu co do vědomí jednajícího ohledně vstupu vedlejší příčiny v průběh udá-

lostí, z jednání pachatelova se vyvíjejících, a znamenají, že jednající nevěděl o tom a nepočítal s tím, že působivostí na vývoj události, jeho jednáním vyvolaný, nabude též vedlejší příčina, o niž jde. Slovy »jednáním způsobený« (durch die Handlung veranlasst) ve spojitosti se slovy »náhodou se přihodivšími« (zufällig hinzugekommen) stanoví zákon v Šu 134 tr. zák. citováním Šu 152 tr. zák., že tu jest čin, směřující dle úmyslu pachatelova k určitému zlu (poškození právního statku) a že následkem toho činu nabyla působivostí na průběh události též skutečnost jiná (vedlejší příčina), z činu v příčinné souvislosti se vyvíjející, že však pachatel nepředvídal tuto skutečnost (zmíněnou působivost její). Připojuje-li zákon ke slovu »jednáním« (t. j. pachatelovým) slovo »samým«, vyznačuje tím, že tu nesmí býti jednání jiné osoby, t. j. činu, který předsevzala jiná, od pachatele rozličná osoba v úmyslu, by přivedla ve zmíněnou působivost některou skutečnost, již nevyvolalo jednání samotného pachatele. Pokud jde tudíž o otázku, zda příčinná působivost poranění, jednáním pachatelovým nastavšeho, co do přerušení zdraví a nezpůsobivosti k povolání vyvíjela se chováním poraněného jinak, než by se byla vyvíjela bez takového chování, dlužno rozeznávat, zda bylo tu chování nedbalé či úmyslné. Neúčelné nebo nevhodné, nedbalé, třeba hrubě nedbalé chování poraněného nechává pouze působiti příčinnost jednání pachatelova; podstata takového chování spočívá v tom, že poškozený nečelí vhodným způsobem následkům jednání pachatelova, že nebrání tomu, by v tomtéž směru jako čin pachatelův neúčinkovaly též jiné skutečnosti, jichž si poškozený neuvědomil nebo řádně neuvědomil, doufaje, že přes to, jak se chová, nastanou jen následky, které jednáním pachatelovým jsou již dány. Působivost vedlejších příčin, jež poškozený nezamezil, je tudíž umožněna jednáním pachatelovým samým. Jinak tomu je, předsevezme-li poraněný úmyslně něco, co sesílí příčinnou působivost jednání pachatelova. V takém případě nenachává poraněný pouze působiti jednání pachatelovo a skutečnosti jím vyvolané, ale sám uvádí v působivost úmyslně nové skutečnosti, působící v témže směru jako jednání pachatelovo. Působivost těchto skutečností, vedlejších příčin takto nastavších, nebyla umožněna již jednáním pachatelovým samým, ale byla umožněna teprve jednáním poškozeného. Pro obor práva trestního dlužno vždy rozeznávat mezi hrubou nedbalostí a zlým úmyslem a dlužno proto trvati na tom, že příčinná souvislost přerušuje se — pokud jde o výklad zásady Šu 134 tr. zák., jednáním poškozeného jen, je-li neseno úmyslem, aby on sám svůj stav, pachatelem přivoděný, zhoršil. Není proto právně pochybeným stanovisko nalézacího soudu, činí-li stěžovatele odpovědnými za veškeré následky jednání jejich, třebaže není vyloučeno, že Václav U. sám neúmyslně z nedbalosti spoluzavinil infekci ran svým nedbalým chováním se po poranění.

Čís. 1275.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Souběh přímého předražování s trestným činem dle Šu 11 čís. 4 zák.

(Rozh. ze dne 29. září 1923, Kr I 1241/22.)